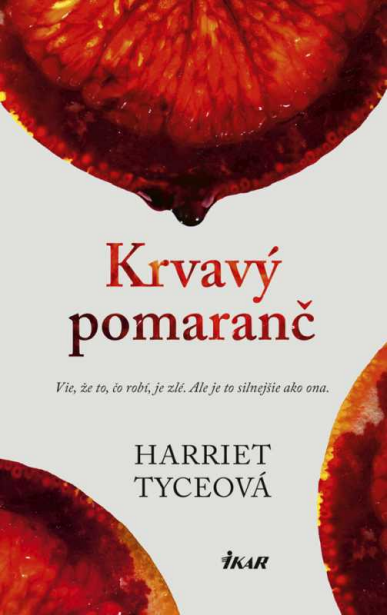

Krvavý pomaranč

Vie, že to, čo robí, je zlé. Ale je to silnejšie ako ona.

HARRIET
TYCEOVÁ

IKAR

HARRIET TYCEOVÁ

Krvavý pomaranč

Preložila Beata Horná

IKAR

Harriet Tyce
BLOOD ORANGE

Copyright © 2019 by Harriet Tyce
Translation © 2019 by Beata Horná
Jacket images © David Greitzer/Shutterstock (orange)
and Natali Zakharova/run4it/Shutterstock (textures)
Jacket design by 20Ten Creative Ltd.
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6558-5

Mojej rodine

PROLÓG

Najprv si zapálite cigaretu, vtiahnete do seba dym a vyfúknete ho k stropu. Pri prvom vdýchnutí sa vám dym zachytí v hrdle, potom prenikne do pľúc a rozpustí sa v krvnom obeh. Cigaretu položíte do popolníka a začnete pripravovať scénu. Klaknete si na pohovku a pripevníte lano o policu. Dym sa vám plazí po tvári a štípe vás v očiach.

Potom omotáte okolo lana hodvábnu šatku, aby nebolo také drsné, a potiahnete raz, dvakrát. Musíte sa presvedčiť, či je bezpečné. Už ste to predtým robili. Skúšali ste to, nacvičovali. Merali do dokonalej kalibrácie. Len potiaľ, ani o kúsok ďalej. Nechcete pád. Chcete len malú smrť.

Obrazovka je nastavená, stačí stlačiť gombík a film, ktorý ste si vybrali, sa spustí.

A posledná rekvizita, pomaranč, čo leží na tanieri. Vezmete nôž, ostrý, s drevenou rukoväťou a so škvrnitou oceľovou čepeľou, a zapichnete ho do pomaranča. Polovica, štvrtina. Osmína. Oranžová šupka, biela dužina, červená šťava stekajúca po čepeľi, farebné spektrum zapadajúceho slnka.

To všetko sú dekorácie, ktoré potrebujete. Pruh cigaretového dymu stúpa k stropu, postavy tancujú na obrazovke pred vašimi očami. Mäkkosť hodvábu na drsnom lane. Bú-

6 | *šenie srdca v ušiach, keď to konečne prichádza, kyslá chuť citrusu na jazyku, aby vás odtiaľ stiahla späť, až po bod, odkiaľ niet návratu.*

Zakaždým to funguje. Viete, že ste v bezpečí, osamote.

Za zavretými dverami, len vy a to úžasné vyvrcholenie, ktoré čoskoro príde.

Už len zopár úderov srdca.

Nad hlavou mi visí sivá októbrová obloha a kufrík na kolieskach je ťažký, ale trpezlivo čakám na autobus a v duchu vy-
ratúvam všetko dobré, čo ma dnes postretlo. Vyhrala som
prípád, sudca v polovici ukončil pojednávanie s tým, že
chýbajú dôkazy. Pocit, že som lepšia ako žalobca a môj
klient je za vodou, ma vždy zahreje pri srdci.

Najviac zo všetkého ma však teší, že je piatok. Víkend.
Domáca pohoda. Rozhodla som sa, že dnes urobím všetko
ináč než zvyčajne. Jeden pohárik, možno dva, ale nič viac.
Konečne príde autobus, nastúpim a ponad Temžu sa vra-
ciam do kancelárie.

Vojdem do budovy a zamierim rovno na sekretariát. Chví-
ľu čakám, kým si ma uprostred vyzváňania telefónov a hluku
kopírovacieho stroja niekto všimne. Mark zdvihne hlavu.

„Dobrý večer, madam. Práve volal advokát, s ktorým ste
robili na tom prípade lúpeže. Veľmi sa teší, že vášho klienta
oslobodili.“

„Vďaka, Mark,“ odpoviem. „S chabými dôkazmi, čo pred-
ložila obžaloba, to bola hračka. Ale aj tak som rada, že to
už máme za sebou.“

„Načo toľko skromnosti, madam? Mimochodom, niečo
tu pre vás mám. Doručili vám to pred len chvíľou.“ Ukáže

8 | na tenký spis previazaný ružovou stužkou. Nepôsobí veľmi lákavo.

„Výborne, vďaka. Čo je to?“

„Vražda.“ Mark na mňa žmurkne a podá mi spis. „Vediete obhajobu. Blahoželám.“

Kým stihnem odpovedať, vyjde z miestnosti. So spisom v ruke stojím uprostred zvyčajného piatkového ruchu. Vražda! Môj prvý prípad vraždy! Konečne! Toľké roky som tvrdo pracovala, aby som to dosiahla.

„Alison, Alison!“ z myšlienok ma vytrhne známy hlas. Obzriem sa a zbadám Sankara a Roberta, advokátov okolo tridsiatky s hlúčikom koncipientov v päťách.

„Ideš s nami na drink? Práve odchádzame. V Docku sa máme stretnúť s Patrickom.“

Zbystrím pozornosť. „S Patrickom? Ktorým? S Bryarsom?“

„Nie, so Saundersom. S Eddiem vyhrali prípad sprenevery, a tak oslavujú.“

„Fajn. Len si toto odložím. Prídem za vami.“ Spis si pritlačím k hrudi a so sklonenou hlavou vyjdem z miestnosti. Do tváre mi stúpa horúčava a nechcem, aby si to niekto všimol.

V bezpečí svojej kancelárie zavriem za sebou dvere a pozriem sa do zrkadla. Na pery si nanesiem rúž a rumenec prekryjem púdom. Na očné linky si netrúfam, ruky sa mi priveľmi trasú, tak si aspoň prečešem vlasy a navoňavujem sa, aby som sa zbavila zápachu väznice.

Na stole odsuniem spisy a vyrovnám fotografiu v ráme. Piatkové posedenie pri pohárik. Ale dám si len jeden. Presne ako som si naplánovala.

Naša spoločnosť obsadila polovicu vinárne v suteréne. Je to ošumelé miesto, ktoré často navštevujú advokáti zaobrájajúci sa trestným právom a ich asistenti. Keď schádzam do-

lu schodmi, Robert na mňa zamáva s pohárom v ruke a naznačí mi, aby som si prisadla. | 9

„Víno?“

„Určite. Ale len jeden pohárik. Dnes chcem byť skoro doma.“

Robert môjmu vyhláseniu nevenuje pozornosť a naleje mi. Rozhliadnem sa okolo seba. Patrick sedí na opačnej strane stola, popíja červené víno a živo diskutuje s Alexiou, koncipientkou. Ani ma nepozdravil. Znechutene odvrátim zrak.

„Vyzeráš výborne, Alison. Máš nový účes?“ zakričí na mňa cez stôl Sankar. „Však vyzerá výborne? Čo poviete, Robert, Patrick? Patrick!“ zdôrazní. Patrick však nereaguje. Robert preruší rozhovor s akýmsi asistentom, prikývne a zdvihne ku mne pohár.

„Nielenže dobre vyzerá, ale žne jeden úspech za druhým,“ vyhlási. „Najnovšie vedie obhajobu v prípade vraždy. Blahoželám, Alison. Ani sa nenazdáš a staneš sa kráľovskou radkyňou. Čo som ti vrel po tom úspechu na odvolacom súde minulý rok?“

„Nepreháňaš trochu?“ namietnem s úsmevom. „Ale vďaka. Vidím, že dnes máš dobrú náladu,“ veselo dodám. Je mi fuk, že si ma Patrick nevšima.

„Veď je piatok a odchádzam na týždeň do Suffolku. Aj ty by si mala občas vypnúť.“

Usmejem sa a prikývnem. Jasné, že by som mala. Týždeň pri mori by mi určite prospel. Na okamih si predstavím, ako skáčem do vĺn ako v nejakom dovolenkovom prospekte. Potom sa zabalím do osušky, aby som sa chránila pred chladným októbrovým vetrom vanúcim od Severného mora, a na pláži si dám pečenú rybu s hranolčekmi. Večer si vo vysnívanom domčeku zapálím oheň v kozube a budem

10 | relaxovať. Vzápätí si však spomeniem na kopu spisov na stole. Nie, teraz si to nemôžem dovoliť.

Robert mi naleje ďalší pohár. Neodmietnem. Ľudia okolo mňa sa prekrikujú, počujem útržky hlúpych vtipov a smiech. Ktosi mi opäť naleje. Prichádzajú ďalší advokáti a niekto hodí na stôl balíček cigariet. Fajčíme vonku, jednu, druhú, *nie, nie, idem kúpiť cigarety, nemôžem si predsa stále brať z vašich*. Hľadám drobné a tackavo vyjdem po schodoch k baru. Marlboro Lights nemajú, len camelky, ale je mi to jedno. Vypijem ďalší pohár, potom ďalší. Hlučná vrava okolo mňa sa krúti čoraz rýchlejšie.

„Nevravela si, že dnes chceš ísť skoro domov?“ Patrick stojí priamo predou mnou. Z niektorých uhlov mi pripomína postriebreného Cliva Owena. Aby som tú podobu opäť našla, nakláňam hlavu na jeden bok, potom na druhý.

„Bože, veď ty si opitá!“

Vystriem k nemu ruku, ale prudko sa odtiahne a rozhliadne sa okolo seba. Sadnem si späť na svoje miesto a odhrniem si vlasy z tváre.

Zrazu si uvedomím, že všetci už odišli. Ako to, že som si to nevšimla?

„Kde sú všetci?“

„V klube Swish. Ideme za nimi?“

„Myslela som, že si tu s Alexiou.“

„Tak predsa si si ma všimla. Zdalo sa mi...“

„To ty si ma ignoroval. Ani si nezdvihol hlavu na pozdrav.“ Skrývam nevôľu.

„Hej, nemusíš sa hned' rozčuľovať. Alexia ma len požiadala o odbornú radu.“

„To určite!“ Už nedokážem potlačiť žiarlivosť. Prečo mi to stále robí?

Keď kráčame spolu do klubu, párkrát ho chcem chytiť za ruku, ale zakaždým sa odtiahne. Už sa blížíme k vchodu, no zrazu ma zatlačí do tmavého kúta v uličke a chytí za sánku. „Keď vojdeme dnu, neopováž sa ma dotýkať.“

„Na verejnosti sa ťa predsa nikdy nedotýkam.“

„Ale choď, Alison. Keď sme tu boli naposledy, div si ma nezačala obchytkávať. Bolo to nápadné. Chcem ťa len chrániť.“

„Skôr seba. Nechceš, aby nás spolu videli. Som pre teba pristará...“ Hlas sa mi zlomí.

„Ak mieniš trepať také nezmysly, radšej choď domov. Chránim len tvoju dobrú povesť. Sú tam všetci tvoji kolegovia.“

„Chceš sa ma zbaviť, aby si mohol byť s Alexiou.“ Rozplačem sa, dôstojnosť ma už dávno opustila.

„Nerob scénu,“ zašepká mi do ucha. „Ak sa neovládneš, v živote s tebou viac neprehovorím. A neopováž sa ma dotýkať.“

Odstrčí ma od seba a zahne za roh. Zatackám sa a rukou sa zachytím o stenu, aby som nespadla. Na dlani zacítim niečo lepkavé.

Keď opäť nadobudnem rovnováhu, ovoniam si ruku a napne ma na vracanie. Nejaký idiot natrel stenu výkalmi. Z toho smradu takmer vytriezviem.

Mám to brať ako znamenie, že je čas ísť domov? Ani náhodou! Nenechám predsa Patricka v klube samého napospas tým žiadostivým mladiciam, ktoré sa predháňajú, aby urobili dojem na jedného z najdôležitejších advokátov v komore. Najväčšiu špinu si zotriem na kúsok čistej steny a seabavedome vykročím k vchodu. Pri dverách sa milo usmiejem na vrátnika. Ak si riadne vydrhnem ruky, smradu sa zbavím. Nikto si nič nevšímne.

12 | Tequila? Áno, prosím. Ešte jednu. Áno, aj tretiu. Hudba bu-
ráca. Raz tancujem s Robertom a so Sankarom, potom
s asistentmi, ukazujem koncipientom, ako sa to robí, usmie-
vam sa, chytám ich za ruky, potom zasa tancujem sama, ru-
kami mávam nad hlavou, opäť som bezstarostná dvadsiat-
nička. Dám si ďalší pohárik, džin s tonikom, v rytme hudby
pohadzujem hlavou a vlasy mi padajú do tváre.

Aj Patrick je tu niekde, ale nehľadám ho. Je mi jedno, že
tancuje s Alexiou, že ju drží v náručí a na tvári má úsmev,
ktorý by mal patriť mne. Dokážem hrať túto hru. Neistým
krokom prejdem k baru. Tmavé vlasy si sčesem dozadu,
ako sa patrí na takmer štyridsiatničku. Vyzerám výborne –
strčím do vrecka každú dvadsiatku v tejto krčme. Dokonca
aj Alexiu. Hlavne Alexiu. Patrick uvidí, ach áno, bude ľuto-
vať, strašne ľutovať, že premárnil túto šancu...

Spustia ďalšiu pieseň. Dvaja muži sa ponáhľajú na parket
a strčia do mňa. Zakolíšem sa a stratím rovnováhu. Z vrecka
mi vypadne telefón. Narazím do ženy s pohárom červeného
vína v ruke. Víno sa jej rozleje po žltých šatách a vyšplechne
mi na topánky. Žena na mňa vrhne vyčítavý pohľad a otočí
sa. Kľáčim v kaluži rozliateho alkoholu a usilujem sa trochu
pozviechať.

„Vstaň.“

Zdvihnem hlavu a hneď ju zas skloním. „Daj mi pokoj!“

„Nemôžem ti dať pokoj, keď si v takom stave. Vstávaj!“

Patrick. Chce sa mi plakať. „Nesmej sa mi.“

„Nesmej sa ti. Len chcem, aby si vstala a vypadla od-
tiaľto. Nadnes už stačilo.“

„Prečo mi pomáhaš?“

„Niektó to musí urobiť. Všetci tvoji kolegovia sedia vza-
du pri stole a nasávajú prosecco. Nevšimnú si, že odchá-
dzame.“

„Pôjdeš so mnou?“

„Ak sa ti podarí vstať.“ Podá mi ruku a zdvihne ma.

„Chod' von a počkaj na mňa.“

„Môj telefón...“ Obzerám sa po podlahe.

„Čo je s ním?“

„Vypadol mi.“ Vtom ho zbadám pod stolom pri tanečnom parkete. Displej je prasknutý a lepkavý od piva. Utriem ho do sukne a vybehnem von.

Mlčky vedľa seba kráčame späť do mojej kancelárie. Ani sa ma nedotkne. Správny bezpečnostný kód pri vchode do budovy sa mi podarí zadať až na tretí pokus. Hneď ako sa za nami zatvoria dvere, Patrick pristúpi ku mne zozadu a strhne zo mňa šaty. Potom ma chytí za vlasy a tvárou ma pritlačí k stolu. Prudko sa vystriem, otočím a pozriem mu rovno do očí.

„Nemali by sme to robiť.“

„To vravíš zakaždým.“

„Myslím to vážne.“

„Aj to hovoríš zakaždým.“ Zasmeje sa, pritiahne si ma k sebe a pobožká. Odtiahnem sa, ale chytí ma za bradu a opäť pritiahne k sebe. Na okamih zovriem pery, ale jeho vôni, jeho chuti neodolám.

Tvrďšie. Rýchlejšie. Keď do mňa vnikne zozadu, tvárou pristanem na spisoch na stole.

„Nepovedala som, že...“ začnem, ale len sa zasmeje.

Jednou rukou ma ťahá za vlasy, druhou tlačí na stôl a ja lapám dych. Znova a znova narážam o stôl a spisy padajú na zem. Spadne aj fotografia v ráme a sklo sa rozbije. Nie, toto by sa nemalo diať, ale nedokážem to zastaviť, nechcem to zastaviť, hoci viem, že by som mala. Prestaň, bolí to, nie, neprestávaj... Takto to ide stále dookola, kým nezačujem hlasný ston.

14 | „Musíme s tým skončiť, Patrick.“ Vystriem sa, vytiahnem si nohavičky aj pančuchy a stiahnem si sukňu na kolená. Patrick si zasunie košeľu a zapne nohavice. Roztrasenými prstami si skúšam zapnúť blúzku.

„Odtrhol si mi gombík,“ zašomrem.

„Určite si ho vieš prišiť.“

„A povieš mi, čím si ho teraz mám prišiť?“

„A načo? Veď tu nikto nie je. Všetci spia. Sú takmer tri hodiny.“

Poobzerám sa po dlážke a nájdem gombík. Keď si obúvam topánky, potknem sa o stôl. Kancelária sa mi točí pred očami a pohľad mám opäť zastretý.

„Myslím to vážne. Toto musí prestať.“ Slzy mám na krájkku.

„To hovoríš zakaždým.“ Keď si oblieka sako, ani sa na mňa nepozrie.

„Končím. Už to viac nezniesiem.“ Rozplačem sa.

Podíde ku mne a chytí mi tvár do dlaní.

„Alison, si opitá. A unavená. Viem, že s tým nechceš prestať. Ani ja.“

„Tentoraz to myslím smrteľne vážne.“ S odmeraným výrazom v tvári od neho odstúpim.

„Uvidíme.“ Nakloní sa a pobožká ma na čelo. „Odchádzam. Porozprávame sa budúci týždeň.“

Kým stihnem zaprotestovať, odíde. Bezradne sa zvalím do kresla v kúte. Kiežby som sa tak neopila. Rukávom si utriem slzy a hlava mi malátne klesne na plece.

„Mama, mamička!“

Oči mám zavreté a je mi príjemne teplo. Aké milé, že mi Matilda prišla zaželať dobré ráno.

„Mami! Prečo si spala v kresle?“

V kresle? Nie som vo svojej posteli?!

„Otvor oči, mamička. A pozdrav nás s ockom.“

Nie, nie je to sen. Otvorím jedno oko a znova ho zatvorím. „To svetlo mi svieti do očí. Zhasni ho, prosím.“

„Ale, mami! Svetlo je vypnuté! Veď je ráno!“

Otvorím oči. Nie som vo svojej posteli, ale v kancelárii plnej súdnych spisov, zákonníkov a zvyškov zo včerajšej noci. Moja dcéra by tu nemala stáť a dotýkať sa mi kolena. Mala by ležať doma v posteli alebo sedieť v kuchyni a raňajkovať. Pohladkám ju po ruke a usilujem sa pozviechať.

Som skrútená v kresle, tak sa vystriem a cítim, že mi strpľa ľavá noha. Pohýbom ňou, a keď mi do nej začne prúdiť krv, od bolesti skrívím tvár. Lenže to nie je tá najväčšia bolesť, čo cítim.

Hlavou mi prebleskujú obrazy zo včerajšej noci. Keď ma Matilda objíma, od stola za jej hlavou na mňa číha Patrickov tieň. Pritúlím si ju k sebe a vdýchnem vôňu jej vlasov. Trochu sa upokojím. Veď sa vlastne nič nestalo. Trochu som

16 | sa opila a zaspala som v kancelárii. S Patrickom som skončila. Všetko bude v poriadku. Možno.

Konečne mám dosť síl pozrieť sa na Carla. So sklamaným výrazom na tvári sa opiera o rám dverí. Má na sebe džínsy a mikinu s kapucňou, ale so šedinami vo vlasoch a s prísnou tvárou pôsobí podstatne staršie ako ja.

V ústach mám sucho. Odkiaľ som si a hľadám slová vysvetlenia.

„Vrátila som sa sem z klubu po nový spis, na chvíľu som si sadla a asi som...”

„Myslel som si,“ preruší ma Carl s ľadovou tvárou.

„Mrzí ma to. Naozaj som chcela prísť domov skôr.“

„Ale choď, veď ťa poznám. No dúfal som, že tentoraz sa budeš správať ako dospelá.“

„Mrzí ma to, nechcela som...”

„Myslel som, že budeš tu, tak sme prišli po teba.“

Matilda sa tmolí po kancelárii. Kým si uvedomím, čo sa deje, vlezie pod stôl. Hlasno vykrikuje a rozbehne sa rovno ku mne.

„Mamička, moja ruka! Jaj, to bolí...” vzlyká. Carl k nej priskočí, chytí ju za ruku a utrie jej prst vreckovou. S vyčítavým pohľadom mi ju ukáže. Je na nej krv.

„Prečo je na zemi rozbité sklo?“ spýta sa prísne.

Pomaly vstanem, zohnem sa a spod stola vylovím fotografiu v ráme, ktorú som v noci zhodila.

„Moja fotka bola na zemi! Prečo?“ Matilda vzlyká čoraz hlasnejšie.

„Asi som ju náhodou zhodila. Mrzí ma to, miláčik.“

„Ako môžeš byť taká nezodpovedná?“ zasipí Carl.

„Nevedela som, že prídete.“

Pokrúti hlavou. „A ja som zasa nevedel, že sa musím vo pred ohlásiť.“ Na chvíľu sa odmlčí. „Ale o to nejde. Keby si

bola v noci doma ako riadna matka, vôbec sme sem nemuseli chodiť.“ | 17

Mlčky pozbieram zvyšky skla, zabalím ich do starých novín a hodím do koša. Nepoškodenú Matildinu fotografiu vyberiem z rámu a opriem ju o roh počítača. Blúzku si zastrčím do sukne. Hnev v Carlovej tvári sa zmení na hlboký smútok. Hrdlo sa mi stiahne a premôže ma silný pocit viny, ktorý prehluší dokonca aj odpornú chuť zvyškového alkoholu.

„Mrzí ma to. Neurobila som to naschvál.“

Na dlhú chvíľu sa odmlčí. Tvár má strhanú.

„Vyzeráš unavený, Carl. Naozaj ma to mrzí,“ ozvem sa mierne.

„Samozrejme, že som unavený. Celú noc som ťa vyčkával. Báľ som sa o teba.“

„Mal si mi zavolať.“

„Volal som ti. Nedvíhala si,“ povie vyčítavo.

Z kabelky vytiahnem telefón. Dvanásť zmeškaných hovorov, pätnásť správ. Vymažem ich. Priveľa, prineskoro.

„Prepáč. Už sa to viac nestane.“

Zhlboka si vzdychne. „Nehádajme sa pred Tilly. Hlavne, že si v poriadku.“ Podíde ku mne, chytí ma okolo pliec a pevne stisne. „Je čas ísť domov.“

Vtom mu zrak padne na môj telefón. Vezme ho do rúk, obzrie si ho a pokrúti hlavou. „Nemám slov, Alison. Veď len nedávno si ho mala v oprave.“ Vzdychne si. „Ako vidím, opäť sa budem musieť o to postarať.“

Neprotestujem a pokorne za ním vykročím von z budovy.

Zakrátko sme už na ceste na Archway. Autá a autobusy sa šínú po prázdnych uliciach. Hlavu si opriem o okno a hľadím na skazu po minulej noci. Obaly z burgerov, prázdne

18 | fľaše, tu a tam pri okraji cesty prechádza smetiarske auto a kefami zotiera stopy po piatkovej noci.

Greyes Inn Road. Plot z tepaného železa zakrýva výhľad na rozľahlý trávnik. Rosebery Avenue, divadlo Sadleres Wells – zrazu si spomeniem na knihy od Lorny Hillovej, ktoré som kedysi čítala. *Sen o baletnej škole*, *Veronika tančuje v Londýne*. Ako sa volala tá tretia? Aha, *Maškaráda v tanečnej škole*. O tom viem svoje. Masky, dvojaký život. Silno zatnem ruky, až mi zbejú hánky. Nechcem si predstavovať, ako Patrick strávil zvyšok noci. Uveril mi, keď som mu tvrdila, že je medzi nami koniec? Šiel domov alebo sa vydal hľadať za mňa náhradu? Carl sa ku mne otočí a chytí ma za ruku.

„Uvoľni sa. Čoskoro sme doma.“

„Veľmi ma to všetko mrzí, Carl. Som taká unavená. Viem, všetci sme unavení.“

Opäť sa zahľadím von oknom a potláčam výčitky svedomia.

Prejdeme okolo sochy Anjela, okolo luxusných reštaurácií na Upper Street a menej luxusnej reštaurácie Wetherspoons na Highbury Corner. Pokračujeme po Holloway Road a míňame podivný rad obchodíkov s latexovým oblečením uspokojujúcim vkus ľudí, ku ktorým pravdepodobne patrí aj Patrick.

„Ako dopadlo včerašie pojednávanie?“ preruší Carl mlčanie. Tón jeho hlasu ma upokojí, je oveľa priateľskejší než predtým. Možno ho už hnev prešiel.

„Žalobu som zmietla zo stola...“ Slová ku mne prichádzajú z diaľky, akoby som bola ponorená pod hladinou mora a prúd ma príjemne unášal.

„Výborne. To znamená, že budúci týždeň máš voľno? Konečne budeš mať trochu času aj pre Tilly.“